

ตาม

ผู้ช่วยศาสตราจารย์รัศมี กฤษณมณี

หลายต่อหลายครั้งที่ความช่วยเหลือแก่เด็กไทยให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีการศึกษา และหารายได้เลี้ยงดูตัวเองได้

เกิดจากแรงกายแรงใจของผู้ช่วยศาสตราจารย์รัศมี กฤษณมณี เป็นผู้คอยผลักดันงานการกุศล ควบคู่ไปกับการเป็นอาจารย์ที่จุฬาฯ ตามที่ให้เราได้รับทราบผ่านคอลัมน์สัมภาษณ์เมื่อหลายปีก่อน

ล่าสุด ความช่วยเหลือแก่เด็กผู้ยากไร้ ได้แผ่ขยายไปถึงเด็กน้อยที่เธอพบเจอในระหว่างการเดินทางไปประเทศเวียดนาม

“เรามีความคิดว่า หน้าที่การงานเป็นอาจารย์ได้ทำหน้าที่ดีที่สุดแล้ว ก็เลยเกษียณตัวเอง เพราะคิดว่าชีวิตเราเกิดมาสบายแล้ว มีความรู้ มีฐานะ มีรายได้ที่พอเลี้ยงตัวเอง ยังคงขึ้นรถเมล์ ลงเรือได้ด้วยวัยที่มากขึ้นเรื่อยๆ ควรออกมาทำในสิ่งที่อยากทำ นั่นคือการช่วยเหลือผู้อื่นจะดีกว่า

...ซึ่งตลอดระยะเวลาในการทำงานของเรา จะมีเกณฑ์ในการคัดเลือกอยู่สองสามอย่าง คือเราต้องให้ในสิ่งที่เขาต้องการจริงๆ หรือมอบสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้แก่คนที่มีความตั้งใจจริงในเรื่องใดเรื่องหนึ่งแล้วก่อให้เกิดประโยชน์แก่คนหมู่มาก

...เช่นโปรเจกต์หนึ่ง ที่เราเคยช่วยเหลือครูสำเร็จ ไกรพันธุ์ ซึ่งสอนอยู่ที่โรงเรียนแม่จาง อำเภอแม่สะเรียง จังหวัดแม่ฮ่องสอน ติดต่อขอสุขภาพันท์ ผ้าห่มเครื่องกันหนาว เราก็ตามไปช่วย เพราะ

ทราบว่าคุณเป็นคนดี ...กระทั่งครูสำเร็จย้ายมาประจำที่อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ วันหนึ่งครูสำเร็จบอกกับเราว่า ไม่ต้องการข้าวของอะไรแล้ว สิ่งที่ต้องการคือกำลังใจ อยากให้เราไปบรรยายให้ครูในเมืองฟังว่าอาชีพนี้เป็นอาชีพที่ต้องเสียสละทั้งร่างกายและแรงใจ ไม่ใช่แค่เข้ามาทำงาน หมดเวลาก็กลับบ้าน เราก็มินต์ทำให้ด้วยความเต็มใจ”

ไม่เพียงแต่ความช่วยเหลือของอาจารย์รัศมี มีเฉพาะในประเทศไทยเท่านั้น เรื่อนั้นเธอและสามีเดินทางไปประเทศเวียดนาม ได้พบเด็กหญิงคนหนึ่ง ทำท่าจืดจางๆ ก่อนจะเข้ามาสนทนาและกลายเป็นเพื่อนต่างวัยไปในที่สุด

“เด็กคนนั้นชื่อ‘ทู’(Thu) เราเจอกันครั้งแรกที่ร้านหนังสือ ระหว่างที่เรากับสามีกำลังเลือกดูหนังสือกันอยู่ ก็เห็นทูยืนมองเราสองคนคุยกัน เลยหันไปถามว่าหนูเป็นคนไทยหรือคะ

...เขาหันหัว แล้วพูดภาษาอังกฤษโต้ตอบไปมา เราเลยรู้ว่าเป็นคนเวียดนาม ...ทุกวันทูจะมาที่ร้านแห่งนี้ เพื่อหาหนังสือภาษาอังกฤษอ่าน ในขณะเดียวกัน เขาก็รอพูดคุยกับชาวต่างชาติ เพื่อเป็นการฝึกภาษา เราฟังเรื่องของเขาแล้วอะเมซิ่งมาก พลอยนึกถึงนิสิตที่เราเคยสอนในสมัยก่อน เทียบกับเด็กคนนั้นแล้วความใฝ่รู้ผิดกันเลย

...พอคุยกันไปได้พักหนึ่ง เราเลยถามเขาเรื่องเรียนว่า วันนั้นไม่ไปเรียนหนังสือหรือ ทูตอบว่า ไปเรียนตอนบ่าย

...ถ้าอย่างนั้น เราให้ทูเป็นไกด์พาไปเที่ยว ซึ่งสิ่งที่เราสนใจคือชีวิตความเป็นอยู่ของเขาว่าเป็นยังไง โดยเราขอให้ทูพาไปที่หอพัก

...พอเราไปถึงที่นั่น ทูเล่าว่า คนจะพักที่นี่ ครอบครัวยต้องเคยรับใช้ประเทศชาติมาก่อน ถึงจะได้รับสิทธิ์เข้ามาอยู่

...เรากวาดตาไปรอบๆ ทุกที่เล่าอีกว่าห้องนี้พักกัน ๑๒ คน มีห้องน้ำห้องเดียว

...เราก็มองตาม อยู่ด้วยกันเข้าไปดูยังไง ถ้าคนหนึ่งดูทีวี. คนหนึ่งอ่านหนังสือ แล้วถ้ามีคนเข้าห้องน้ำนาน ๓๐

นาที มีห้วงคนที่รอคอยแยะแยะ ...ซึ่งทูหันมาบอกกับเราว่า มันเป็นเรื่องของการจัดการที่มีทั้งศาสตร์และศิลป์ ...โดยทุกคนจะนอนบนเตียงสามชั้น จะมีข้าวของไม่กี่อย่าง มีโต๊ะพับตัวหนึ่งไว้แก้อ่านหนังสือบนเตียง ใต้เตียงมีกล่องใส่เสื้อผ้า ซึ่งบังคับให้คุณเก็บของได้แค่นั้น”

อาจารย์รัศมีเล่าไปพร้อมกับกางแขนออก เพื่อแสดงระยะความกว้างของกล่องใส่ของ ก่อนจะเล่าเรื่องต่อไป

“สิ่งที่เราเห็น ทำให้เรานึกย้อนไปถึงหอพักที่จุฬาฯ ที่เราเคยอยู่สมัยเป็นนิสิต สมัยนั้นอยู่กันสองคนถือว่ากว้างขวางอลังการมาก เมื่อเทียบกับห้องของทูในปัจจุบัน

...แล้วทูก็เล่าความฝันให้เราฟังว่าคืออยากเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยที่ดี ฟังเสียงเขาพูดแล้วก็รู้ว่าเด็กคนนี้เป็นคนใฝ่ดี ก็เลยให้ทูเรียนหนังสือแก่เขา

...กระทั่งเรากลับมาเมืองไทย ก็คิดโครงการความร่วมมือระหว่างภาควิชาภาษาสเปน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยฮานอย โดยแลกเปลี่ยนนิสิตนักศึกษามาเรียนรู่วิชาการเรียนการสอนระหว่างประเทศ เพื่อเปิดโอกาสให้เด็กที่ไม่สามารถไปเรียนภาษาในประเทศไทย แถบยุโรป ได้เข้ามาเรียนในประเทศไทย ในทางกลับกัน เด็กไทยก็จะได้เรียนรู้ว่าเด็กเวียดนามเรียนหนังสือยังไง

...ตอนหลังจากที่โครงการเปิดตัวไปแล้ว เราได้ฟังเด็กๆชาวเวียดนามคุยกันว่า จุฬาฯเป็นมหาวิทยาลัยที่แปลกมาก อยู่ล้อมรอบห้างสรรพสินค้า

...ส่วนนิสิตจุฬาฯก็บอกว่า ที่ฮานอยมีแต่ตึกที่ดูคลาสสิกมาก ผิดกับตึกกรมบ้านช่องของบ้านเรา ซึ่งหลายคนที่ชอบมาก

...ระหว่างที่สองมหาวิทยาลัยมีโครงการนี้อยู่ เราก็ดูติดต่อกับทูมาเรื่อยๆ ทราบข่าวของเขาว่าเรียนจบแล้ว และเข้าทำงานในธนาคารระหว่างประเทศ เราฟังก็ดีใจ

...เพราะเขาเข้าไปทำงานด้วยความสามารถของเขาเอง ไม่มีเส้นสายอะไรที่จะช่วยให้ได้งานที่นั่น เราก็มองว่าเขาเดิน